

Vidíš zborené hradby?

Nehemiáš ich videl a neprešiel okolo nich bez pohnutia a zlomenosti. Len preto sa mohlo o niekoľko mesiacov stať to, čo nikto nepredpokladal: obdivuhodné obnovenie hradieb a brán Jeruzalema v priebehu 52 dní napriek posmechu, hrozbám a útlaku nepriateľov.

Prečo tisícky mužov v Jeruzaleme a Judsku, ktorí sa vrátili a pozerali možno dennodenne na zborené hradby, ich brali ako nezmeniteľnú súčasť svojho života, mesta a doby? Prečo tisícky židovských mužov v Babylone, ktorí dostávali takéto správy ako Nehemiáš, s tým jednoducho žili ďalej? Lebo nešlo o ich vlastné hradby? Vzali to ako fakt, s ktorým sa treba zmieriť a naučiť žiť.

Možno rovnako my dnes mnohé zborené hradby (nášho zboru alebo našich rodín, manželstiev, či osobného života) nevidíme, nechceme vidieť, alebo sa s nimi zmierujeme ako s niečím, čo doba priniesla, čo sa stalo.

Ako sú na tom tvoje hradby?

Hradby predstavujú funkčné hranice. Niečo je vo vnútri - niečo naše vlastné, vzácne, jedinečné. Sme za to zodpovední. Určuje to naše hodnoty a identitu. Žijeme preto. Sme tam doma. Rastú tu naše deti. Je to niečo, čo im chceme zachovať a raz odovzdať.

No a niečo je vonku. Teda pokiaľ hradby stoja a fungujú. Niečo, čomu hovoríme nie, pretože by to ohrozilo a pokazilo všetko, čo sme a čo máme vo vnútri, čo nám Boh zveril, k čomu nás povolal.

Mesto zbúrané, bez hradieb, to je muž, čo sa neovláda. (Príslovia 25, 28)

Človek, ktorý nemá hranice, zábrany, ktorý sa neovláda, ktorý neovláda svojho ducha je ako mesto bez hradieb. Ak neobnovíme svoje hradby, dávame priestor diablu v našom živote (rodine, manželstve, výchove detí).

V noci som vyšiel Údolnou bránou k Dračiemu prameňu až k Hnojnej bráne a skúmal som hradby Jeruzalema, ktoré boli samá trhlina, a ktorého brány pohltil oheň. (Nehemiáš 2, 13)

Nehemiáš podnikol nočný výjazd, aby si poriadne prezrel stav hradieb. Zrejme aj od nás to bude chcieť dôkladnejšiu obhliadku, skúmanie stavu našich hradieb, identifikovanie zborených úsekov. Akokoľvek je to nepohodlné a konfrontačné, predsa vás k tomu pozývam. Začnime vlastnými hradbami. Hradby mysle, srdca, očí. Hradby priorít a hodnôt. Hradby času a vôbec všetkého, čo máme v správe. Hradby vo vzťahoch. Nemusia zostať zborené, či nefunkčné. Naberieš to odhodlanie uvidieť a identifikovať rozvaliny vo svojich hradbách?

Michal Kevický